

A TENGER, AHOGY RÁD NÉZ

Ne keresd a tenger szemét.
Egész testével tekint rád,
Zöldeskéken figyel téged,
Fodros mosolyát víz fedí.

Víg pamacsai kis táncot lejtének
Üstökén, mielőtt aláhullva
Mellbe vágnak, mert ismer téged.
Magához szólít, megidéz oda,
Hol hajdanán éltél. Hazahív.

REJTELMEK

Ezt láttam röviden:
Mosolyod végig a tájból,
Ahonnan származik.
Ősi szél fürdet,
És nevetésed villan
Ruhám ujjára egy tócsából.
Szürke, végtelennek látszó
Falak közt is téged kereslek.
Valahol mégis van ott egy utca,
Mely lépteid visszhangozta
Egy városban, községben vagy faluban,
Ahol sohasem jártunk.
Mikor hozzád érek, ott vagyok.

Van ebben valami örökkévaló.

10 HÓDOLAT CSILLAG-ELÖLJÁRÓINKNAK

Mikor Isten azt mondta, «Legyen világosság!»,
Mintha oly nyelven szólott volna, ami legalább annyira
Fény is volt. A gesztus, mellyel bizonyosságot
Teremtett, túlmutat pusztá kimondáson.
A fény volt a közvetítő, az üzenet, a tett.

Úgy tűnik, többé nem tagadhatjuk, amit őseink
A csillagokról és rólunk mondtak, és most mi is tudunk,
Hogy sugaraik elérnek minket, s jóllehet finoman,
De szorítnak vagy engednek, mint a kötelékek.

Nem vagyunk kevesebbek a képeknél,
Amiket az éjszakai égen belőlük alkottunk,
Testünk minden porcikája át van itatva
A csillagok sziporkáival – hogyan másképp
Foghatnának össze minket csontjaink,
Ha együttállásuk nem megfelelő?
Csak a legközelebb csillag kegyelméből
Éget húsunk, forr vérünk.

Szilágyi Mihály fordításai

